

rettere end, at man med Loven i Haand kan sige, at nu er vi i Misforhold til vor Gerning i Skolen — kan vi tage det ganske med Ro; vi faar vor Pension. Men de Lærere, som jeg før nævnedes, der er 22—30 Aar gamle, faar ingen Pension, og Lærerne i Alderen fra 30 til 35 Aar faar kun en Ubedydelighed. Jeg har for øvrigt ogsaa Erfaring for, at man i alt Fald i denne Henseende opfatter Lovens Bestemmelser som en Urimelighed. I den saakaldte Tilsynskommission blev der saa godt som enstemmigt vedtaget en Ændring til § 8, som gik ud paa, at Lærere, som afskedigedes i Henhold til denne Paragraf, og som ikke var pensionsberettigede eller kun var berettigede til en lille Pension, skulde have mindst 500 Kr. aarlig, indtil de opnaaede andet Embede.

Der tales tidt smukke og varme og jeg vil tilføje, sande Ord om Betydningen af et godt Forhold mellem Hjem og Skole. Men Betingelsen for et godt Forhold i dette som i alle Tilfælde er, at man møder hinanden med Tillid. Men en Undtagelsesbestemmelse som den i Lønningslovens § 8 er bygget op af og bygget op paa Mistillid; og derfor har den ogsaa udover Landet avlet Mistillid. Der hersker i Lærerkredse hele Landet over Bitterhed, Harme og Misfornøjelse; og det forstyrrer det gode Forhold mellem Hjem og Skole. Jeg tror ikke, at denne Bitterhed svinder, før § 8 bliver enten taget helt bort eller i alt Fald ændret, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Kultusminister, om det ikke var muligt allerede i denne Samling at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg tror nemlig, at man fra alle Sider vil erkende, at § 8 i Virkeligheden i sine Virkninger er gaaet langt videre, end man oprindelig havde tilsigtet. Ligeledes vil jeg gerne henstille til den højtærede Kultusminister, om det ikke kunde være muligt at tilstaa de før nævnte Andenlærere et Løntillæg, et Dyrctidstillæg, en Forbedring af deres Stilling gennem Forslag paa Finansloven, f. Eks. 100 Kr. til hver. Hvis man holdt sig til det, vilde det blive et Beløb paa ca. 60,000 Kr. aarlig, og jeg vil tilføje, at dersom den højtærede Finansminister skulde gøre Indvendinger overfor et saadant Forslag, tror jeg ikke, det vil være overordentlig vanskeligt paa selve det kultusministerielle Budget at finde Kompensation.

Blandt Understøttelserne paa Kultusministeriets Budget findes et Beløb paa 410 Kr. 26 Øre til forhenværende Præst i Harboøre, Anton Jensen. Jeg vil gerne

anbefale en Forhøjelse af dette Beløb og anbefale, at den højtærede Minister og ligeledes det kommende Finansudvalg tager dette Spørgsmaal under Overvejelse. Ærede Medlemmer vil jo vide, at man i vore Dage ikke bliver brændt, naar man er Kætter, i alt Fald ikke her i Landet. Vi nøjes med at stille dem for Provsteret eller give dem deres Afsked. Men Kirken kræver sine Ofre i vore Dage, som den har gjort alle Dage, og denne Mand, Anton Jensen, er et af disse Ofre. Han er født i 1871, blev Kandidat i 1896, kaldet til Præst i Harboøre i 1899 og fik sin Afsked i 1911. Hvorfor? Fordi han nægtede at oplæse en Skrivelse fra Biskoppen, hvori Biskoppen bestemte fastholder Læren om de evige Helvedesstraffe. Jeg var i Forgaars ude hos Anton Jensen, han bor i en af Vesterbros Sidegader, i en Baggaard; han har ikke noget at leve af udover den Smule Understøttelse paa 410 Kr. — ja, saa har han en Pension paa op imod 200 Kr., 180 Kr. er det vistnok. Han har 4 Børn, hvoraf det mindste kun er et Aar gammelt, men Børnene, i alt Fald de største, er anbragte dels hos gode Venner og dels hos Slægtninge. Hans Hustru har haft Plads som Vaagekone paa Kommunehospitalet, men den har hun maattet give Afkald paa, da hun ventede sin sidste Nedkomst. Og denne Mands Forsyndelse — hans Forbrydelse? Ja, det er blot den, at han ikke har kunnet gaa paa Akkord med sin Overbevisning. Med den højtærede Formands Tilladelse ønsker jeg at oplæse et Par Linier af et Brev, som jeg netop i Dag har modtaget fra Anton Jensen. Han skriver: „Hvis der kunde blive tilstaaet mig en Understøttelse, eller endnu langt hellere, at der maatte kunne findes en Plads til mig, saaledes at jeg kunde gøre Arbejde for Lønnen, saaledes at jeg kunde blive sat i Stand til igen at samle mit Hjem, min Hustru og mine Børn omkring mig — — —“. Jeg ser ikke rettere, end at det er et af de enkelte Tilfælde, man møder her i Livet, hvor man faar en uvilkaarlig Fornemmelse af, at Samfundet svigter sin Pligt overfor den enkelte, og jeg vil altsaa gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, om ikke det var muligt at skaffe Anton Jensen en Beskæftigelse, hvorved han kunde ernære sig og sin Familie, det vil han helst; men hvis det ikke kan lykkes, om der saa ikke vilde være Stemning i dette høje Ting for at give ham en højere Understøttelse, saa at han ikke skulde lide Nød.

Der er endnu en Sag, jeg vil henlede